

הלבות ברבת המזון סיימן קצר

ביאורים ותוספים

שאין הטעם שאינם מעתופים כון שאינם מוחברים, אלא משות שאותן הבודדים נאה, כמו ונשים שכח המשנ"ב להלן ס"ק יב שלשה שאין חברות נאה לא חיבוי חכמים זיון, וכן בשיש טיקין גם הנשים מחויבות וכדלהן בש�ע סי' ז' ובמשנ"ב טיקין ז' וכן בשלוש נשים לדעת הגראי חיות בזימן שנחשב חברות נאה, הוא הרין ברשעים שהתחבר עמהם אין חברות נאה ופטורים מזיון, אך הם בעצם חיבים בזימן (הערת הגראן קופשיין).

[ביה"ל ד"ה שיש]

אך בדיעבד אפסר שיש לתקל⁽²⁹⁾.

(29) וראה עוד מה שכתנו בשעה ז' ס"ק ז.

סיימן קצר

על מי מזומנים ועל מי אין מזומנים

[משנ"ב ס"ק ז]

שכין שרך אכילהו בכהן, זו היא קביעתו⁽¹⁾.

[משנ"ב ס"ק ז]
לפי שלאכיהם נתנה הארץ למורה, ואברם נקרא אב המזון גוים⁽⁵⁾.

(5) וכן כתוב השו"ע לעיל (ס"ג סי"ט) שנדרחו דברי האמורים שוגר איינו יכול להיות שליח ציבור, ובאיור המשנ"ב שם (ס"ק נ) שהרי יכול לומר בתפילה אלהו אבותינו, והוסיף ובאיור שהטעם שאברהם נקרא אב המן גוים, כיון שלימד כל העולם אמותה לה.

[משנ"ב ס"ק ח]
שהוא קטר מלברך⁽⁶⁾. פריש, כל זמן שפחו מפל לפניו).
(6) והוא כשהוא אונן על אחד משבעה קרובים, ואלו הם : אב, אם, בן, בת, אח, אחות ואשתו, ובמובואר לעיל (ס"ג סי' א).
ואונן בשבת, כתוב השו"ע (שם ס"ב) שהחיב בברכות ובתפילה, והוא חרין שמוננים עליו.

ואונן שאכל ואחר כך נגמר המת ועדין לא נתעלם המזון שבמיעו, כתוב החכמת אדם (כלל קנג סי' א) שפשות שציריך לבך ברכת המזון, ושב כתוב שיש להסתפק בו, שמא כיון שהחיב פטור בשעת אכילה, לעלים יהה פטור, או אפשר שזון ברכת המזון הוא עד שעת עיכול, וממילא חייב בברכת המזון. והוא מה שכתנו במסנ"ב להלן ס"ק ז' בענין קטן שהגדיל ועדין לא נתעלם המזון בשבעה, ודעת הרעך א' (על השו"ע סי' קפו סי' ב') שאף שהחיב לריך הוא מוסף האכילה עד שעור עיכול, אין דין דין דינה לדין אונן, מכאן, שבאונן הגברא הוא בר חיבא אלא שכין שהוא עוסק במצוות לקבור המת, ולכן ברגע שנגמר האיסוק במצוות חזר לחיבתו, ואין דין זה דינה לפחות האכילה לא היה בר חיבאתו.

(7) אכן מושעה שנקבר המת, כתוב לעיל (ס"ג נה סי' כד) שודאי שהאבל מעתוף לרבתת המזון [כלומר ליום]. ובשותת האלף לך שלמה (ו"ד סי' שיח) כתוב שלבתחוליה לא יאכלו שלשה בהיחד בבית האבל, וממי אם כבר אכלו ביחד, ציריכים למן. ובשותת ציץ אליעזר (ח"ה, אבן יעקב סי' ג) הביא, בספר כורת הברית ובשותת תריש שוחם כתבו שמותנים לכתיחלה בבית האבל. ולגבי זמנה בסעודת הבראה, נחלקו הփוסקים [ענין ו"ד סי' שעט בש"ך ודגול מורה בשתה שטב], ולמעשה, כתוב בספר גשר החיים (ח"ב פ"ח סי' א) שעירף שלאו שלשה בירח בסעודת הבראה, ואם כבר אכלו ביחד יומנו, אך אם העשרה לא יומנו בשם.

[משנ"ב ס"ק ז]

לא חלין לקלוקלא במא שגפרש עצמוני מיחידים שאין קורין, וכן סממו פה אחרוניים⁽²⁾.

(2) אכן לבי צירוף אנשים שאינם שומר תורה ומצוות בזמנינו, כתוב בשו"ת בצל החכמה (ח"ה סי' עח) שאם הם חיים במקומות שיש שומר תורה ומצוות, בין שהם יהודים יש תורה, שם שבהפקוד ניחא להו, ואינם מעתופים לא לזימון בשלשה ולא לזמן בעשרה. ובשו"ת פני מבין (או"ח סי' מ) כתוב שכן שמחלים שבת בפרהסיא טוב לנו אם נתרחק מהם, ואינם מעתופים לזמן. ובשותת באර משה (ח"ה סי' צז) כתוב שהליה נהוג שכיש עשרה רק בצירוף מלחלי שבת, לדרג ביום על תיבת אלהינו. ועתה רגש"ז אויערב והגרא"ב שיינברג (וזאת הברכה עמי 132) שאם הם בגדר תינוקות שנשבו מזומנים עליהם, אבל אין ראוי לכבדם שהווים הם המזומנים, וממי דעתו גראח'ב שיינברג (חידושי בתרא) שאין בו הכרעה גמורה להקל, ואם אפשר, עדיף מתחילה למן את המזב, כגון על ידי יתול מלחלי שבת בזמנינו האם דין כדי מזומנים, או כדי תינוקות שנשבו.

[ביה"ל ד"ה מזומנים]

אכל הוא בצעמו בקדאי קב' קפמן [שאר ישובאל]⁽³⁾ [ונפקא-למה עגנון אם כי שלשה קהאי גוּטָא, בקדאי קְזִיבָן לְזַמָּן⁽⁴⁾].

(3) ודוקא כאשר אוכל כשר, אבל אם אכל מאכלות אסורות כבר פסק השו"ע לעיל (ס"ג קטו סי' א) שאין מזמין עליו ואין מרוכין עליו, לא בתחליה ולא בסוף.

(4) ואף שגם לעם הארץ אסור להתחבר עם אנשים במוותו, שהאם מי שאינו מקיים מצוות הוורר לו להתחבר לשער. אך צריך לומר

ההלכות ברפנת הטווין סימן קצח קצט

לעכונות אבן (טור ובי' שם בה'ג' וכמ'ג). ואם הם עשורה, (א) אוֹמֵר בָּרוּךְ (ב) אֱלֹהִינוּ וָכָרֶךְ שָׁמוֹ פָּמִיד לַעֲלוֹת וְעַד. א' ברכות מה י' יהודא הדן אם היה שם בשגמורי מלאכל ולא אלל עמלם, ב' הוא ענה אחר המברך (ב) ואחר הערוים:

באר היטב

(ג) **אלליגיון.** גוראה דיבורת ושואן טונה ג"כ ברוך קולינו ובקבר שמו
המיד לעולם צעד שהשקלחה בעמונו, עטרת זקנים ממש גדור אחד:

(ה) **לא פבל.** וכל זמן שלא טבל בראוי מקרי לא טבל, וופשוט רמי שישו

בואר הלבכה **משנה ברורה**

גין בזית ירכא א

(ג) כל הפקדים: (1) נחל-צבי המוביל בפרימודים ופרי חישך בלוקוטיו ובקאנזויים, לא כל-ח' חמדות ושרי בנטה בגדרון; (ט) קב"ז. ומכל מקום פשע בהרבה ערים וויאת הרכבת הגדולה מושג עליון, אך מושג עליון לא היה מושג עליון, והוא מושג עליון.

שער האזינו

הברכות. בין ברפת (כ) המצוות בין בר

ברוך אלהינו. הינו בשםך למסיר
ואם שמע רק להענים, אומר רק אמר

גנשאין עוגה: ברוך אל ה'ינו וymbn'ך ששהשמה בקעונו (אחרונים): (ז) ואחר אף שאמר מתקלה עם המספין ברוך וymbn'ך לבונן (ט) אמן גבורו אחים

א (א) מזומנים עליון. שאר שלאל קבע
שאוכל מעמד וגם הולך ובא באן
ברישותם בלעומם אפלג רבוי מאמנוב

אֶקְבָּיעָתִים בְּכָל עַמּוֹת, אֲפִילוֹ הַכִּי מֵצְרָפָה
בְּכֹךְ, זו הִיא אֶקְבָּיעָתוֹ, מֵהָ שָׁאיָן בְּן באָ
בְּסִימָן קָצָג סְעִיף בְּמִשְׁנָה בְּרוּיָה: ג'
דָּרְגוֹמָרָא אַמְּרוּנוּ בְּאַתָּלָה בְּרָא נָוִיחָ וְלָא

ובפרט אמינו דאפסו קרא ונשנה ולא
דסנו להבן טעמי המשניות לסקשות ולו
ולכן אמר דאפסו עם-הארץ גמור ש
חנני עליי גזעך בז' ט' באב בגו

ושרבבות משל אומריהו ישבה אל-פְּנָיו בְּמִזְבֵּחַ וְאֶת-
הַמִּפְרָסָם בְּכָל יִשְׂרָאֵל כִּי
פָּרֹשָׁן מִן הַכְּבָד לְגָמָרִי וְאֶת-אַיִל מִקְּרָבָן
מִזְמְנָן עַל יְדֵי בָּזְמִן הַזֶּה שָׁם הִי פָּרָה

וְעַרְבָּתִי. יֵשׁ אֶוקְרָם שָׂאָפָּעַל-פִּיכָּן קָרְבָּתִי
אֲבָרְהָם שְׁבֹזָה אָנִין מַזְמָנִין עַלִּי, דְּבָהָה פִּינָּה
קְרִיאָת שְׁמָעָ לְאַחֲשִׁין לְאַקְלְוָלָ בְּמָה
טְוַאַתְּנָאָגָרָנִי, גְּבוּרָהָגָרָנִי (2).

ולא כמו שיבראלי, (2) ולא מבעל גרביל, (3) ועושה עברות בפרקטי אין מומניין.

אליהו ישנא: (ז) ולא טבך. וכל זם
ביתיך של שילש, פמברא בירוחה-עדת
מקרי לא טבל [אחרונים]: (ח) אין מזומן
שיטול גוּלָל. (ט) גובל לרבר רבינו צ

שְׁמוֹת וַיַּטֵּב: (1) וַיַּטֵּב קָרְבָּן בְּכֶרֶת-הַמּוֹזֵן [ב' י']: (2) לְאַבּוֹתִים נְקָרָא אֲבָהָם מִן הָאָרֶץ לְמֹרֶשֶׁה, וְאַבְרָהָם נִקְרָא אֲבָהָם מִן קָנָעָן מִלְּהָבָד, בְּרוּאָה בְּלָגָן, וְשָׂמָחָה.

בשלוחן-עדוק לעיל ביטין נה רגנבה לעשרה קי' זה הוא יי'ןן אם און מקרפין אוו'ן לונן עלי'ן קה'ר'א'ש, ובלי'שען אם אינו מקם מוצ'ת התחורה וונגנא, בודאי מהחין לומן', או אם יש'ך בחכורה

(ט) כל הפסיקים: (ט) נחלת-צבי המוקא בפריז לשון המחבר עדין מוגמג. ובגם

(ג) כל הנקודות: (1) נחלת-צבי הקומיסר בפריטנגןס ופרי חרשל בלקוטין וואנגטנבורג, דלא קליקס-קומיסר ושיירן בונספַט בדורולָה; (2) קאנֶז. ומכל מקום לשונו המחבר עזיז מגאנטס. ברכבתא לאמר שטייא. מושב האמא בעיינן גבר של ואל-בל, והחבר ליל הירשנִיס:

הַלְבּוֹת בְּרִבְתָּה הַמּוֹזֵן בַּיְמֵן קָצֶט

204

בָּאָר הַגּוֹלָה

(ט) אין מוגנין (ט) עלייו: ו' גבושים ועברים (יא) וקטנים (יב) און מוגנין עליהם, (יג) אבל מוגנין
 (ט) [ט] לא עצמן. ולא תהא חכורה של שישים ועברים וקטנים יחד, משום (יד) פריזוצא דעברים, אלא
 שישים לעצם ועברים לעצם, זובלבד שלא יומנו (טו) בשם: ז' טבושים מזמנות עצמן (טו) רשות,
 אבל קשאוכלות עם קאנשים (ו) חיות, (יח) וויאאות בזמון שלגנו: הגה (ט) (יט) אהיילתי שאינו
 מבינות הרואה מורה רשות שלשה שאלתו בשם רשות: ח' אנדיגוינס (כ) קזמן למיינו, ואינו מזמן (כא) לא
 לאחסים ולא לשדים: ט' יקען (כג) שהגיע לעונת (ד) (ט) (כד) הפעוטות

ז' גבושים מה
 ח' רקסים פרק ה
 מהלבות ברכות
 ט' פ מג' שם ר' מהיה זדרין ג'
 י' פתחה דרש
 קשא לכען שלגנו
 כ' מישם קרכות מה

שער תשובה

(ג) לעצמן. עין בה"ט. וכן בלבוש איז פעל און נאה לאפן. וכן בא"ר ט' ע"ג (ה) הפעוטות. בכן שיש או
 בcdn שבעה. וכמ"א כתוב בcdn ט' או בcdn י' ע"ש, וא"ר דריש בcdn און נאה לאפן וזה נאה
 ומה רשות. עין בcdn און נאה והוא עבר לנטוות המש בעצמה לא ראה נאה
 כן, וכמ"כ פאגור, ע"ש: [* אע"פ שאין כינויו. עין בcdn און נאה לא פעל כלבוש דרכ' און נאה הוא:
 קשיה כלבוש שתהקהש מספין קג' ראייא צדרין שבין, ולכן כלבוש בcdn מהר השם בצד שמאל שלבוש לא לישך
 עדין שכם: * גבושים מזמנות לעצמן רשות. וודעת הגרא"א בא"ר שעה קשיה כהונת
 קהרא"ש ולמידי ובנו יהוה שבושים קומנות לעצמן הו, אך העולים לא
 גבונו כו': * בכל קשאוכלות אונאשימים. פשת דק"ה פאל שעה
 אהבת: * וויאאות בזמון שלגנו. ומשמע מדבר קיד קנטה דה"ה אסורה
 לבך ברשות הזמון ולהחזיא את הקאנשים, אלא שזריקה לשעמ' ולחצין
 מהאוון שכךין אאסירין: * קזמן לכיין. ואמ' הא רשות או זה,

בָּאָר הַלְבּוֹת

�וך וכו', וממו שבחב רוקב"ם בטהונה(ט). דאללו זונבכט בון בנט שבלוא
 כי עבר עבוקה ונזה. אפריל-פלרין עונש גם על קלולות בגן ערבי
 פבשלאין ובדקה, ובן מוקה קורוקוטו קג'ה"ב, דבר ספקחיל בכאן,
 בסון פדור, עין ט', אסידיך צעאי שבן מכתיב שיטה מקבצת ררכו, והעקר
 עין טם: * גבושים מזמנות לעצמן רשות. וודעת הגרא"א בא"ר שעה קשיה כהונת
 קהרא"ש ולמידי ובנו יהוה שבושים קומנות לעצמן הו, אך העולים לא
 גבונו כו': * בכל קשאוכלות אונאשימים. פשת דק"ה פאל שעה
 אהבת: * וויאאות בזמון שלגנו. ומשמע מדבר קיד קנטה דה"ה אסורה
 לבך ברשות הזמון ולהחזיא את הקאנשים, אלא שזריקה לשעמ' ולחצין
 מהאוון שכךין אאסירין: * קזמן לכיין. ואמ' הא רשות או זה,
 גבומו, ובדלקפה בטעין ז, (ג) ואפלו אם רצוי לאון עטחים גמ'ין אין עלי' פלנ'ים
 רשות לאון, וברלקפה, משום שאין חבורן נאה שיזיינה הקארוף של שולחן צעראים בזופה;
 ואפלוasha עם בעלה ובנינה גס'ין אין בכון להצטרוף מטעם זה: (יג) אבל קזמן לעצמן: י' (יב) אין מזמנין
 אנטים, דקטנים לאו בני מצחה נהיה לומר שיזמן לעצמן: י' (יד) פרייצטא דעברהם. שחשורים על הקנות עיל משכוב כו'ו, (ט) וכן
 אפלו י' שלישה עברים איןו בפיה איסריה פריזוטא: (טו) בשם. דקונריה לשם הוא זכר שבקרעה,
 וכל דבר שבקרעה איננו בפיה מעשרה זכרים ובתי חוריין(טו), וברעליל ביטמין, (ט) דלא נצ'ו חכמים
 להטיל עלי'ם חיוב ברשות הזמון פשלם בפניהם עזקן, משום שאינו מצח'ן עזקן: (ט) תכבות כו'. ואחרי
 עלי'ם ודוחא רסעדירקען ב' דאיין קזמן נאשימים בנהיר ואפלול צ'ה, משום שאינו חקוקם שעאנש
 הם רק שניים וחיוו זמן בא עלי'י צורף נשם, לקמי מנג'ר צורף זמן, ולכן קל לערוון לעניין חיוב זמן,
 שליש אונשים זלמן ואני אדריך קל לערוון לעניין חיוב זמן, וכן אפר שבושים (ט) ועברים מצטרוף לאחת גדי חבקן בשמעה
 מתקברן ולענוט אחניין ברכת זמון, אין בנה מושם גנאן(טט), מה שאין בן קא'ה פלוי פיש
 לנשטי. (ט) וכן בשלונען עריך גרא"י שרודען, שאם רצוי לאון עטחים בפני עצמן, ברשות קזמן: (ט) א"ר
 עלי'פי שאין מבינות. וכן ביטמין קזג' במשנה ברורה פעריקון ח' קאנרונט, ריזיאות גם גדי ברכת-הקזון
 בשמיעה מפני הקברך אפר-על'פי שאין מבינות לשונדקען, וב恬נו שדמ' קוקום יותר בכון שאמ'ר או'ר קמברך מלחה
 בלחש אם אפשר ר'לט'ם: ח' (ט) מזמן למיינו. דכל אנדוריגוינס אחד הם, דשפא נזכר קשיירע ומצא זכר
 וזה גבקה, ואני נשים מצטרפות עם קאנשיט(טט), וברעליל ביטמין, דכל אנדוריגוינס אחד הם, דשפא נזכר
 ושאן קזמן צליכון, וכן עם פשיטים, דשפא נזכר קזמן נאה, ובכ'ל: ט' (ככ) אינו מזמן קקל. קני אפלול עס שני
 טקטומיים אתרמי, ובלישבן דאיינו מצטרוף עם אונשים וונשים; ומכל קוקום פשטוט דעם שלשה אונשים ניכול להצטרוף, דלא גראעא
 מאשה, ובכ'ל בטעין ז: י' (כג) שהגיע וכו'. וופחות מזה (ט) אין דעתו קשיב לכלום אפלול יודע למי קברקן: (כד) הפעוטות.

שער הצעין

(ט) הגר"ז, ומרי בשייש לו כי ישישDEL עבורי צערקי קבוקה ומכל קוקום לא פטור עזון לפקפים, עין לעיל ביטמין
 ולביבה, וע' לדענן עברים לא נאעא בשאי ראותים שא' היה רשות לאון עס קאנשיט, ורק ברבענו יונה תניל: (ט) קאנריך-קדריך: (ט) קאנריך-קדריך:
 (ט) ואפ' שוד עוד מושם דלכתחלה מזוחה מן הפוך בשלה לברך על כל כוכב, וכדעליל ביטמין לשונדקען, ואשה גאנ'א קברך, ואשה גאנ'א קברך ניאחה מה
 שחיבום ביטמן ביטמין דלכטם דליך' תיבות עם הקאנשיט. מושם מגו' קחל' תחביב על הקאנשיט של גמ'ין אליהו: (ט) ר'לט'
 (ט) עכ'ין י': (ט) וברך קטנה אל כתוב כו, עין טם. ורואה שיטים הנג'ר, דכ'ין דאיינו לור ווונון תקפת שאללו ברכורה של ג' אונשים וזל מל'יא
 עלי'ון גמ'ין חוויא, כמו שבחב' דלביש, אפלול לא רק שטרופת דה'ם לא פוך חי'ויה ווונון הון מז'יבוט דב'ן זב' ד'
 שאכלו אוין רשותים לטלקל לשני חכורה נא' לאון דאקב'ו דישיטים קזמן רשותן מושם דאקב'ו לה' בחזקה מעקרא מושם שחי'ו
 ארבעה זלפריש התופסת שס', ואמ' יתטלקל לשיטם עלי'ב'לט'קע פקע חוו' חוו'ה, מה שאין בן קא'ה דק'ן אל'ק'ס קמייב' לשיטם ממו' וו'ל'יל, וכן אפר לא'ט'ר
 שטרופת בס'ין לא פוך מלה. וא' דאיון מזכ'ה, מכל קוקום ספקפרא קותה, דאן לנ' לבון שיטבו זוקא חבוקה אמת עם ברכ'ם, ובפרט לתג'ר'א שטרופת
 לעקר וונ'ים קזמן חוויא, בוק'אי לא יטס'ו קולם עלי'י פרידן: (ט) לבודש. ועוד טעם קב'ית'ו-ו'ק'ר, דב'יה בפנ' עטומו הוא זאיינו מצטרוף עטום:
 (ט) ואמ' קיה שם תבוקה של שלשה, לוי זה ב' כל' להתקופר עטום דלא גבע' מאשה; ומכל קוקום פשטוט דעם שלשה אונשים ניכול להצטרוף, דלא גראעא
 מאשה, ובכ'ל בטעין ז: י' (כג) שהגיע וכו'. וופחות מזה (ט) אין דעתו קשיב לכלום אפלול יודע למי קברקן: (כד) הפעוטות.

הלוות ברכת חמוץ סימן קצר

ביאורים ותוספים

ומפטוק זה למדים גם חורב ברכה לפני תלמוד תורה, ונשים הללו פטורות מתלמוד תורה, אך יש לפוטרן גם מօמיון.

[משנ"ב ס"ק יז]
קינוי דזקא הפת שחקנישם הם רק שניים וחיבר ומון בא על-ידי צרוף נשים, להכי מגבר צרוף והתקברותן יחד ונגאי קרבן⁽¹²⁾.

(12) אכן ילבוי אשה המבקשת לעצאת ידי חובה בשימוש ברכת המוציא ובברכת המזון מפני אנשים [כשמכונים לעצאת ולהחיזיא], כתוב החוזיא (או"ח סי' ל ס"ק ח) שנראה שיעוצאת ידי חובה, שקביעותם קבועות, ורק חיבורם יחד לברכה אין ראי.

[משנ"ב שם]
ולכן אף שהנשים ועדרים מצטרפין לעצאת ידי חובה בנסיבות מטבחך ולענות אתקיר ברכת קזונן, אין בזה ממשעה

(13) ולאחר וחיבות ביוםון, אם יצאה אשה מהחדר, כתוב בשות'/agoroth נשאה (או"ח ח"ה סי' ט אות ז) שהריביות להמונית לה עד שתוחזר לשולחן בכדי שתעננה ליוםון ותשמעו עד שיגמור המברך ברכת 'הוז'.

[ביה"ל ד"ה נשאות]
אך העלם לא בקנו בז⁽¹⁴⁾.

(14) והטעם שלא נהגו כן, הביא בקונטרס שער הלהבה צהר (ח"יד עמי ע) שהוגי"ש אלישיב ביאר, שכן שזימון בשם אין יכולות כלל. אמנם אפילו בשחן עשר נשים, لكن אין יכולות כלל. אך הביא שם מהගי"ר פישר והגורח"פ שיינרג, שאם נשים רוצחות הן יכולות לזמן לעצמן, ובנטחה הרגיל 'רבותי נברך', ובשם הגרא"ח קנייבסקי הביא שאחוריו את הסטייפל האם מותר לה לזמן בשימושה עם עד נשים, והшиб לה שימושות ביוםון.

[ביה"ל ד"ה יצאות]

אלא שאריך לשטול ולצאת מזמון שפרקין הקאנישס⁽¹⁵⁾.
(15) ואף שמלשון הביה"ל היה המשמע שהנשים אין עונთ כלל לברכת היום אלא רק יוצאות בשימוש מהאנשים, ביאר הגרא"ז אויערבך (חיזושים למס' ברכות דף מה ע"ב) שכונתו רק נשים שכן יודעת לבך ותרכות לשמעו, אבל בשירותך לבך וזה ואית שצרכות לענות 'ברך שאכלנו', וכשיש מן של גברים הן עונთ גם 'אלוקינו'.

[משנ"ב ס"ק כ]

מה שאין בז בטעמים לנקפה, דשא זה בשירע יעצא זכר זהה נקבה, ואין נשים מצטרפות עם הקאנישס⁽¹⁶⁾.

(16) והחוזיא כתוב (או"ח סי' ל ס"ק ט) שאין הדבר תלוי במה שהטעמים באמות [זכר או נקבה]. אלא שמחמת הספק אין ראוי שיצטרף עתה, לא עם הנשים ולא עם מינו. והוסיף, שלכוארה גם אנדרוגיניס, אבל הרמב"ם כתוב שמצטרף עם מינו, וכך ר' לומר שחבורתם ראייה, וסימן שצ"ע.

[ביה"ל ד"ה מזוני]

וכמו שכתב הראב"ם בתקובת⁽⁸⁾.

(8) הוא באגרות הרמב"ם מאמר חדש בשם (ד"ה והמן הרבייע), וכתב שם שהוא עיקר מעיקרי הדת. כמו כן הובא בכרת ראש (בסופו, אות ה) שהוא מומר שלא רצה לבקר על הייש באמורו שבלאו הבי מומר הוא, ואמר לו הגרא"א: שיטה וכיסיל, בזה שהן מומר לא פטרת את עצך משום פרוטי דקור מזוהה קטנה, והרי אתה כישראל גמור, ומה שהרשעת והטהרת תקבל עונשים הרואים לך, והכפירה לא יועיל לך, ואף כשהתכפור הכל תענש מכמה עד שמצטרף ותשאר ישראל.

[משנ"ב ס"ק יג]
וקיים אשיים ועדרים ולא אקטנים, דקטנים לאו בני מצוה נייחו ולומר שזימנו לעצפן⁽⁹⁾.

(9) ואף מצד דין חינוך, כתוב המאמר מודרכי [הובא בשעה"ע ס"ק ד] שטנווים, ברעת הכהף משונה (פה מHAL' ברכות ה"ג), ולא דרעה שהביאה המאייר (ברכות מ, בסוף ד"ה המשנה השלישית) שיש מי שאומר דין הקטנים בנים, ומונחים לעצם.

ולענן קטן השומע זימון של שלשה גודלים, דעת הגרא"ח קנייבסקי (דולה ומשקה על סי' קצב) שאין היונים להנכו לעונת, שלא ותיקנו חינוך לקטנים בנוגע לזימונו.

ולענן קטן השומע זימון של שעשרה, הסכים בשות' שבת הלוי (ח"י סי' רמו) שモתר לעונת ולהזכיר את השם אין זו ברכה בטלה, שלא גוע מברכות ותפילות שמכויר את השם למרות שאינו מחויב בהן, כי ככל גדול בחינוך הואascal דבר שהיה חייב בו בגודלו, חל דין חינוך בקטנותו לנרגע באוטו אופן.

[משנ"ב ס"ק טו]
דហזברת השם הוא זכר שבקשה, וכל זכר שבקשה איןנו בפחחות מעשרה זקרים ובני-חולין⁽¹⁰⁾.

(10) ולגביו עמידה בשעת זימון בעשרה, כתוב בשות' חתם סופר (או"ח סי' נא ד"ה והרמב"ם) שאין צריך לעמוד, שכן זימון שונה משאר דבר שבקדושה, הויאל ועיקר המזוהה היא לבך בישיבה ההסבה. אכן דעת הא"א (בוטשאטש, סי' קצב), שמחמת שהוא דבר שבקדושה יש לעמוד, אם כי אין זה חיבור, אלא מדרת חסידות כמו בקדירת התורה [במובואר בסוף סי' קמ"ה]. וכן מובה בתשובות הנהגות (ח"א סי' קמ"ב) בשם הגרא"ח מבריטק, דעת הגרא"ח שיינרג (חידושי בתרא סי' קצב) שיש לעמוד מלא קומו בשעת אמרית תיבת 'אלוקינו'.

ולגביו בירעה בשעת אמרית 'אלוקינו', כתוב בשות' אור לציין (ח"ב פ"ה תשובה יג) שאין לכrouch במקום שלא תיקנו חכמים.

[משנ"ב ס"ק טז]

משום שאין מקצוי כל-כך שיחיו בקיימות בברכת הזמנון⁽¹¹⁾.

(11) טעם נסף כתוב האור שמה (פה מHAL' ברכות ה"ג), שכן שחיוב זימון נלמד מהפטוק כי שם ה' אקרא הבו גודל לאלוקינו,

החלבות ברבת המוזן סימן קטט ר

אך-על-פי שאין חරש שומע הברה (מהריל): **יא** ימי ש'גדורה על עברה (ל) אין מומגן עליו:

ד' דין המפסיק כדי לברך, וכן כי סעיפים:

א אֲשֶׁלְשָׁה (א) שָׁאכְלֹו כַּאֲחֵד, אֲחֵד (ב) מִפְסִיק (ה) עַל־כְּרֻחוֹ לְשָׁנִים וְעַוְנָה עַמְלָה בְּרֻפֶת (ג) [ג] זָמוֹן, אֲרוֹן מִתְּחִילָה מִלְּפָרֶשׂ (ד) קְרַשְׁתָּא שָׁם

שער תשובה

באנר הלהקה

ען בעלת-הממד ולבוש אליה רבה: * עד ש'יה קן של-ש'עורה ש'הה
וירוצה לופר, אפלוי מס המכיא שערות קום של-ש'עורה לא מבני נס"א
וככ' הפרישה והב'יח: * מ'צטרכין לומן. עין במלשה ברוחה דמיין
בחדרש כדברי איננו שומע. לאורה פשות דראקון לעצמן צורף הא, אבל
הו אין בכוון לבקחלה ש'הה והוא הקפין להז'יא אקורדים בקבורת-המנון,
הה אן קומין לא' בסינון קפה טיפה דר' דלפקתלה צרך למשמען לא'ן, ואם
הה אן דושם עט, מיל' מקום נס' עד עירוף מדריך בעצמו, ונשאך
אצלם תכובות דרבו לבר' בא שם מעיטה לא'נטס²⁶. אמר-רב' מפא' החדרש
רב' גאנ'אי איר' ש'קב' יב' קון ד' לעצמן שאין קרא' ש'הה של-לט'
כבר' לבוקלה מס'ן יב' קון ד' לעצמן שאין קרא' ש'הה של-לט'
מושג'יאן בקבורת-המנון גונדי ר'ה הא, אך ק'ים שאין מוציאין בקבורת
ספונן כל' וכל' אחד מקר' ליצמו, ומ'קונן אומר רק ג'ר' לבר'. אבל א'פ'ר
ריש לקל' ב'הו ש'הה הוא אף קונן לבקחלה. ולא ב'ה לתקלה. אף
דרכ'מ'ננו מוי' כל' א'וד ק'בר' עצמו, מיל' קום לא' מה ש'הו ומקול'ל
השל'ב'ת'ה'מ'ן ר'ה אף ש'בר' החפל' עצמו מיל' קום הוא מפי' ש'קונן חול' לא'
זה מוקמה, מה שאין ב'הו ש'ה'נו'ים שא'ק'ר' ש'א'כל'נו' ו'כו'
על' מ'ש'יעים לא'ונ'ם, ו'ה' ב'ק'ת'ן ג'ן מ'ש'אמ'ר' ג'בר' אינ' ב'ול'
לשם'יע לא'ן, ו'זר'יך עין:

(א) שאכבי קאָפֶר וּכְיַיִן, וְגַם־וְשָׁנִים מֵהֶם חֲלָה רֹאִים בְּקָרְבָּן־הַפּוֹנוֹן: **(ב) מְפַסִּיק עַל־כְּרוּחַו.** רֹזֶה לָמוֹר, שָׁאוֹן קְסָבָר פְּלָלוֹן לְאַכְלָל קָאָפֶר, וְגַם־וְשָׁנִים מֵהֶם חֲלָה רֹאִים בְּקָרְבָּן־הַפּוֹנוֹן: **(ג) שָׁהַתְּחַנֵּן** בְּרַגְלֵי כְּרָבְּסָלִים מְפֻשְׂרָתָן לְעַזְוָנוֹת. אֶלָּא בְּן־הַדָּן מְחַיֵּב לָהּ. בְּרוּ שָׁהַם רְבִיטָן גְּדוֹר אֶין אַרְכָּבָל הַמְּמַטְּבָן עַל־לוֹ:

שער האזינו

(יג) עין בברית-יוסף בשם היר'ו"ש ובמקרא פרדריך ובקבריאי-יוסוף: (ד') פאגן-אקרטם, וכן הסכים הברטראני-יוסוף קדעת קהנברג, עין שם: (טו') מגן-אקרטם וש' א': (כ'ב) מגן-אקרטם וושא', קלא בפיה ותעלת פקמיה. ובקבריאי-יוסוף חלק אנט-הנערן קון לט שם הוא הקטן כ'ו: (ט'') דנין-פאלש-אקלל קדר' שבייה דאן חיקון ההאן מן תקופה: (ו'') יונטן לוב' פוקסמן הווא מודען⁽²²⁾, עין בחודש קידוש' א"ה ור'ה'א פרק ג' שאכלו: (כ') אחרונות:

12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38 40 42 44 46 48 50 52 54 56 58 60 62 64 66 68 70 72 74 76 78 80 82 84 86 88 90 92 94 96 98 100

Torah-Box.com

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com